

ledes forlange de en Fortegnelse over Formue og Gæld og over alle Foreningens Skyldnere. Og midt i dette Aar, nemlig den 30. August 1895, skrive de i Protokollen: „Vi gentage kun her en Opfordring til Bestyrelsen om at lade de af de udestaaende Fordringer, om hvis Rigtighed der ikke er Tvivl, inddrive snarest muligt. Samtidig henlede vi Bestyrelsens Opmærksomhed paa, at Eksportforeningen den 29. August havde en Gæld til Sparekassen af ca. 2,351,775 Kr. 83 Øre og til Mejerierne af 877,954 Kr. Endvidere finde vi Anledning til at gøre opmærksom paa, at Bogholderen siden den 1. Januar d. A.“ — altsaa i 8 Maaneder — „slet ingen engelske Afregninger har indført i Hovedbogen.“ Det værste Svineri har der været i den Forretning! Og Alberti! Ja, naar man læser det Svar, han i denne Protokol har givet, saa er det unægtelig noget af det frækkeste, man kan tænke sig, men det er jo ganske mærkeligt, som han ved sin Autoritet har kunnet køre med Folk. Men ikke en Gang de Oplysninger, han giver der, ere korrekte. Thi medens han oplyser, at nu er det hele i Orden, at nu ere alle Afregningerne indførte, saa maa dog Revisorerne svare, at det er ikke rigtigt, for de ere ikke indførte til Dags Dato, som var den 18. Oktober; fra Willer & Riley ere de kun indførte til 20. Juli.

Alberti føler nu, at han gaar paa en Vulkan, og lover, at der ogsaa skal komme en Statusopgørelse til Efterretning for Bestyrelsen. Men Revisorerne, de ere jo skarpe, og de svare, at de anse ikke dette for fyldestgørende, de formene, at Regnskabet bør ledsages af en Statusopgørelse, og at denne bør blive bekendt for samtlige Mejerier.

Nu skal jeg ikke i Enkelthederne følge, hvorledes dette fortsættes i de følgende Aar, men kun gøre opmærksom paa, at f. Eks. i 1896 gaar Revisionen til at forlange, at Formandens Myndighed skal begrænses, at han kun i Forbindelse med Bogholderen eller Kontroløren skal kunne behæfte Foreningen for Gæld, og at alle Veksler og Anvisninger, Kvitteringer og den Slags Ting skulle noteres af den nævnte Funktionær. Dette aander aabenbart saa decideret og indgroet Mistillid til Alberti, at det er mig ufatteligt, hvorledes de, der

have set herind, have kunnet bære det. Selvfølgelig er den Attest, de give for Regnskabet, rigtig, men hvad det er for en Raaddenskab, der i Virkeligheden skjuler sig under denne tilsyneladende rigtige Attest, det undrer det mig, at de ikke have faaet Øje paa. Jeg forstaar ikke, naar det hele er bygget op paa Tillid, at Mejerierne saa ikke maa faa at vide, hvorledes det i Virkeligheden staar til med den svimlende Gæld, der efterhaanden kommer op. Og der rejste sig jo i 1896 en stærk Bevægelse imod Alberti. En meget bevæget Generalforsamling fandt Sted, men han var jo Mand for at faa det til at drive over. Men naar man ser paa alle disse Forhold — og det var jo stadig stigende Summer, det drejede sig om —, saa siger jeg, at hvis blot een Mand den Gang havde sagt: Lad os give Mejerierne Sandheden — at dette har kunnet undgaas, kan jeg ikke rigtig forstaa — saa var det standset; jeg forstaar ikke, at de, der saa paa Forholdene, som de var, altsaa Revisorerne, ikke en Gang have talt om Sparekassens Forhold og Smørekseportforeningens Forhold med noget Menneske, jeg fatter ikke, at de have kunnet undlade blot lejlighedsvis at nævne, at en saadan mægtig Gæld var der til Stede — hvis dette var sket, siger jeg, saa vilde hele denne ulykkelige Svind, som aabenbarede en enestaaende Raaddenskab, være standset for i det mindste 12 Aar siden. Thi da det brændte stærkt under Albertis Fødder i 1896 — og de, der stod hele denne Sag nær, maatte jo se, at det brændte under ham —, saa burde de være traadte fra.

Hvorvidt det er kriminelt, hvad her er sket, denne fortsatte Tavshed, skal jeg ikke kunne udtale mig om, og jeg ønsker ikke, at der skal rejses kriminel Tiltale eller blive Tale om Straf i den Anledning. Det er ikke det, jeg vil. Men jeg ønsker, det skal siges her i Tinget, at der var Mænd den Gang, der maatte kunne se klart, det var Mænd, som ikke blot kom og saa et Aarsregnskab, men som, saaledes som det fremgaar af den Protokol, Revisionen har ført, kom gentagne Gange i Aarets Løb og saa paa Forholdene. Jeg siger, at de Mennesker maatte jo dog være starblinde, hvis de ikke kunde se, at dette her var galt.